

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**28-ма Неділя по
П'ятидесятниці:
Обробляймо свій сад!**

**Twenty-Eighth Sunday
after Pentecost:
Let's Cultivate Our Garden.**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Кураш
kutash@unicorne.org

Визначний французький письменник Вольтер закінчив свій видатний мистецький твір Candide словами: "Обробляймо свій сад". А Джеймс Билінгтон відповів йому в своїй критиці періоду Російського Просвітництва ось так: "Можливо, що немає сенсу в обробітку саду свого, як Вольтер радив, бо не зростатиме там нічого, крім отруєних фруктів" [The Icon and the Axe (Ікона й сокира), ст. 238].

Проте, як не дивно, порада Вольтера могла б бути луною навчання Христа в Притчі про Великий Бенкет, яку чуємо в сьогоднішній Євангелії (Лк. 14:16-24). Великий Бенкет це - Царство Боже, спілкування з Отцем, Сином і Святим Духом і всіма Його Святими.

The noted French writer Voltaire ended his *magnum opus* Candide with the words: "Let us cultivate our garden". James Billington responded to him in his critique of the Russian Enlightenment period: "Perhaps there is no point in cultivating one's garden, as Voltaire advised, because nothing but poisoned fruit will grow" (The Icon and the Axe, p. 238).

Yet Voltaire's counsel may, oddly enough, be an echo of Christ's message in the Parable of the Great Banquet which we hear in today's Gospel (Luke 14:16-24). The Great Banquet is the Kingdom of God – fellowship with the Father, Son and Holy Spirit and all His Holy Ones. A return to the Garden, to which we lost the way due to rebelliousness.

Це - повернення до Саду, до якого ми збилися зі шляху через бунтарство. Ісус каже нам, що ми запрошені повернутися до нього. І Сам Він є – і Живе Запрошення і Двері, через Які ми можемо увійти.

Та щось таки потрібне й від нас, щоб ми могли зайняти своє місце в цьому благословенному, вічному спілкуванні. А що ж це? Адже це - наш свідомий та послідовний відгук на це, саме милостиве, запрошення. А в чому цей відгук полягає? А в тому, що ми повинні розпочати й старанно працювати над обробітком того Саду, якого Бог посіяв у нас від нашого народження (хоча не так виражався б був про це Вольтер).

Культивування нашого внутрішнього Саду - завдання не з легких, бо бур'яни пристрастей, яким сприяють і яких удобрюють спокуси світу, плоті й диявола, виростають у ньому швидко й наполегливо. Але Той, Хто запрошує – Милостивий і не менш рішучо прагне, щоб Його улюблені гості таки зайняли своє місце за Його столом. Його заклик до цього такий наполегливий, що в Своїй Притчі, Ісус укладає в уста Господаря такі слова до слуги, який займається збиранням гостей: "[С]илуй [їх] прийти, щоб наповнився Дім Мій"

Однак у наступному вірші Він каже, про деяких запрошених, що жоден з них "не покуштує Моєї вечері"! Таким чином, хоч Який не Люблячий Господар і як не прагне Він мати в Себе цих гостей, деякі з запрошених таки можуть, в кінці кінців, залишитися виключеними з Торжества – бо ж їх не можна в кінцевому рахунку дійсно

Jesus tells us we are invited to come back in. He Himself is at once the Living Invitation and the Door by which we may enter.

Yet something is required of us as well in order that we may take our place in this blessed eternal fellowship. What is it? Why, it is our conscious and consistent response to this most gracious invitation. And of what does this response consist? Why, that we begin and diligently keep at the work of cultivating the Garden which God has planted within us from our birth (although Voltaire would not put it that way).

Cultivating our inner Garden is no easy task, for the weeds of the passions, fostered and fertilized by the temptations of the world, the flesh and the devil, spring up quickly and stubbornly within it. But He Who issues the invitation is gracious and no less determined to have His beloved guests at His table. His call is so insistent that, in Jesus' Parable, He has the Master tell the servant gathering the guests, that he must "compel them to come in, that My House may be filled".

Yet in the very next verse He says, of some of the invitees, that none of them "shall taste My supper"! Thus, loving and desirous of their fellowship though the Master may be, some of those invited may still, in the end, be excluded from the Celebration – for they may not ultimately truly be compelled.

A willing response is required. Weak and faltering though it may be, our work of cultivating the Garden of our mind and soul is truly required of us. This cultivation consists of penitence

<p>примусити.</p> <p>Добровільний відгук таки необхідний. Хоч якою слабкою й переривчастою не була б наша праця в обробітку цього Саду в нашому розумі та душі, а все ж таки вона конечна нам. Ця обробка складається з покаяння – з постійного навернення до Того, Хто є Джерелом сил, енергії та мудрості. У неї входять Молитва й роздумування. А також молитовне спілкування з іншими людьми, які намагаються вірно відгукуватись на запрошення Господаря на Його Бенкет, щоб повернутися до свого справжнього Дому - з Ним, у Раю, якого символом і є цей Сад.</p> <p>Господар - Добрий, Довготерпеливий і Многомилостивий. І "вже все наготовано". Плід, який плекається у Саді смиренних і вірних сердець не буде отруєним, як побоювався Билінгтон, а таким, що принесе спасіння і зцілення і нам і іншим.</p>	<p>– of continual turning towards Him, Who is the Source of strength, energy and wisdom. It consists of prayer and meditation. It consists, as well, of prayerful fellowship with others who are engaged in responding faithfully to the Master's invitation to His Banquet, to return to their true Home with Him in Paradise, of which the Garden is a symbol.</p> <p>The Master is kind, patient and merciful. And "all things are now ready". The fruit which shall be nurtured in the garden of the humble and faithful heart will not be poisoned as Billington feared, but the sort which will bring salvation and healing to ourselves and to others.</p>
--	---

December 22, 2011